

ger han søgte, var det ikke muligt for ham at faa noget at vide, idet Folk ikke vilde sige noget, men sagde, at de kendte ikke noget til det. Det ærede Medlem drøg deraf den Slutning, at disse Folk paa en eller anden Maade stode i Afhængighedsforhold til Anstalten og derfor ikke ønskede at udtale sig om den og ikke vilde have deres Navne blandede ind i Sagen og være med til at sige noget derom. Jeg vil dertil med det samme sige, at jeg tror ikke, at der er saa godt som en eneste Mand i Flakkebjerg, der paa nogen Maade er knyttet til Anstalten og derfor skulde føle sig trykket ved at afgive Forklaring.

Det er en Selvfølge, at den Gang denne Sag blev rejst, og Spørgsmaalet kom op, søgte jeg, som har den Ære at repræsentere den Valgkreds, hvori Anstalten ligger, selvfølgelig ogsaa de Oplysninger, jeg kunde faa. Jeg maa tilføje, at da jeg er født paa Egnen, er jeg saa temmelig kendt med Folkene der. Min Kone er for Resten fra den samme By, hvor Anstalten ligger, saa jeg er kommet der meget. Jeg søgte omkring hos Beboerne og hos forskellige Folk, og for at det ikke skulde have Udseende af at være politisk farvet, gik jeg til Folk af de forskellige politiske Anskuelser, saavel til Socialdemokrater som til dem, der høre til det radikale Parti, og dem, der tilhøre andre Partier. Alle Udtalelserne vare overensstemmende i, at Hr. Mortensen neppe var for slem til at prygle eller for haard. Nogle gik endogsaa saa vidt, at de mente, at han maaske snarere var for blød. Det sidste tror jeg nu ikke. At de for øvrigt havde andre Indvendinger imod ham, er en anden Side af Sagen, men med Hensyn til Beskyldningen for Haardhed vare de alle enige om, at det sikkerlig ikke kunde bebrejdes ham, og at han navnlig ikke paa langt nær var saa haard overfor Drengene, som tidligere Forstandere paa Anstalten havde været, navnlig Hr. Møller og Hr. Clausen, der ellers ere lovpriste for at have været meget dygtige Opdragere. Jeg siger ikke det for paa nogen Maade at undskyldte Hr. Mortensen. Jeg vil straks sige, at jeg kun har haft lidt personligt med ham at gøre, og for at man ikke skal have mig mistænkt for, at det er af politiske Hensyn, jeg siger dette, vil jeg med det samme sige, at Hr. Mortensen er min politiske Modstander. Hvorvidt han er i Besiddelse af de pædagogiske Evner, der fordres for at være Forstander for en saadan Anstalt, det kunde maaske være tvivlsomt. Men

der er ikke rejst Strid om dette Spørgsmaal; det er navnlig det andet, det har drejet sig om.

Hvad jeg derom vil sige, er dette, at jeg tror, at man har skadet denne Sag, som man dog maaske har ønsket at gavne, derved, at man har draget den frem, som sket er, offentligt, ikke alene her i Salen, men navnlig ogsaa ved et Møde ude i Flakkebjerg, hvor der er blevet brugt voldsomme Udtalelser mod Forstanderen, og hvor hans System er blevet angrebet meget stærkt. Jeg vil haabe, at det har været de Menneskers Mening, der have rejst denne Sag, at gavne Sagen, men jeg tror, at de have skadet den ved at drage den offentlig frem, idet de derved navnlig have gjort Forholdene endnu langt vanskeligere for Fremtiden, end de have været i Forvejen. Det kan jo nemlig ikke undgaas, at Drengene derved faa at vide, hvilken Storm der er rejst over dette Spørgsmaal, og hvilken Diskussion der er rejst; og det, at Sagen er dragen frem, og at Drengene derved faa at vide, at de ved at fremkomme med nogle Udtalelser, som undertiden kunne have noget paa sig og til andre Tider intet, kunne fremkalde en saadan Storm, vil gøre Forholdene endnu langt vanskeligere, end de vare i Forvejen.

Naar det ærede Medlem udtalte, at man ikke just kunde sige, at det var de værste Dreng eller slemme Dreng, der kom paa Flakkebjerg, tror jeg ogsaa, det ærede Medlem saa fejl. Det er sikkert de værste og de vanskeligste Dreng, man overhovedet har, der komme paa Flakkebjerg. Jeg ved i hvert Fald ikke noget andet Sted her i Landet, hvor der anbringes Dreng, som anses for vanskeligere end dem, der komme paa Flakkebjerg. At de altsaa ikke kunne opdrages paa samme Maade som andre Børn, mener jeg, er en ret selvfølgelig Ting. At disse Dreng i de fleste Tilfælde ere udgaaede fra daarlige Hjem, skal jeg villig indrømme. Det er kun en yderligere Opfordring til os til at gøre, hvad vi kunne for at forhindre, at disse Børn skulle blive opdragne i daarlige Hjem. Derfor er det, jeg har hilst den Lov, der i Fjor blev vedtagen om forsømte og vanartede Børn, med saa stor Glæde, som jeg har, fordi jeg tror, at man ved den i nogen Maade vil kunne raade Bod paa dette Forhold. Naar et Barn bliver opdraget i et Hjem, hvor Forældrene maaske ere fordrukne eller kives og slaas og behandle deres Børn slet, eller naar et Barn ved Forældrenes Død bliver sat ud i Pleje hos